

Vi kvinnor

I DEMOKRATISKT VÄRLDSFÖRBUND

Nr 5

Läs i detta nummer:

Inbjudan till Mödrarnas världskongress

Indisk dagbok

I namn av livet som vi skänker

Fostran till gemenskap

Barn utan kärlek

För att de må leva i trygghet

När vi sitta i vår bänk

De olika åldrarnas problem

Inte heller accepterad

Novell, dikter, barnsida, broderi och sömnad m. m.

OMSLAGSBILDEN:

"Moderslycka". Efter en målning av den berömde polske konstnären Stanislaw Wyslianski (1869—1907)

Ärg. 7 - 1955 - 50 öre

Inbjudan till MÖDRARNAS VÄRLDSKONGRESS

*M*ödrar i hela världen hälsar med entusiasm
sammankallandet av Mödrarnas Världskongress:

till deras barns försvar mot krig.

för nedrustning och vänskap mellan folken.

Kongressen förbereds redan aktivt i 65 länder.

På detta sätt visar mödrarna hur stark deras vilja
är att skydda barnen mot det ohyggligaste av allt
ont — kriget.

Deras beslutsamhet har ökat inför atomkrigets fasa
och vätebombens fruktansvärda verkningar. De nyss
genomförda vätebombsexperimenten har gjort möd-
rarna mer medvetna om hur stor den fara är som
finns redan i fredstid.

Deras beslutsamhet har ökat än mer genom nyligen
inträffade händelser som visar att internationella

meningsskiljaktigheter med framgång kan diskute-
ras och lösas på annat sätt än genom krig.

Mödrarna kan rädda sina barn. Men detta är möjligt
endast om de handlar gemensamt.

Inför denna bjudande nödvändighet att samverka
har de organisationer som innefattar kvinnor ett
särskilt ansvar.

Det är möjligt för alla mödrar som vill försvara
sina barn att komma överens, att finna former för
gemensam aktivitet även om de utgår från olika
ståndpunkter rörande fredens problem.

Mödrarnas Världskongress ger alla kvinnoorganisa-
tioner möjlighet att sammanträffa.

Vi inbjuder alla organisationer och alla mödrar att
stödja kongressen, att förbereda den och att sända
delegationer.

INTERNATIONELLA FÖRBEREDANDE KOMMITTÉN

Eugénie Cotton

ordf.

TVÅ DIKTER

AV ELMER DIKTONIUS

Barn i stjärnljus

Det finns ett barn,
ett nyfött barn —
ett rosenrött, nyfött barn.

Och barnet kvider —
det gör alla barn.
Och modren för barnet till sitt
bröst:
då tystnar det.
Det gör alla mänskobarn.

Och taket är ej alltför tätt —
det är ej alla tak.
Och stjärnan sticker

silvernosen genom springan
och söker sig till den lilles huvud:
stjärnor tycker om barn.

Och modren blickar mot stjärnan
och förstår —
alla mödrar förstår.
Och trycker lillungen skrämde
till sitt bröst —
men barnet diar lugnt i stjärnljus:
alla barn diar i stjärnljus.

Det vet ännu intet om korset:
det vet inget barn.

Barnets dröm

Kom en ängel från himlen
med korven i handen
och gav den åt mig —
o hur den smakade!
Och ängeln sade: kom till himlen!
Och vi flög. Och där satt Gud.
Med en slickesticka i munnen.
Och gav den åt mig.

Och den smakade då!
Och Gud sade: alltid kött
åt fattiga barn
och bakelser på
och glass!
Och vi åt.
Och allas magar nynnade av
mättnad.
Och Gud sade:
vem sjunger så vackert?

INDISK DAGBOK

III

8. 12.

Vi for i en stor bra bil utåt landsbygden i riktning sydost från Patna (huvudstaden i staten Bihar). I början såg vi Ganges. Här finns det kanalbevattning och risskörden var i full gång. Man skar med skärar och bar hem på huvudet eller körde med oxkärror, ofta såg man fina stackar på fälten. På somliga ställen plöjde man redan. Det fanns andra färdiga grödor också: sockerrör, stora buskar av linser, gula senapsfält och mycket annat — man hade intryck av en rik jord, väl odlad. Palmyrapalmerna bryter slättens ändlöshet, det finns också gott om mangoträd och ibland banyanträd. Vi for genom ett par städer och många byar — om bygator är trånga i Frankrike så vad skall man säga här!

Jag måste skriva om sötsaks- och bakelsetillverkningen, den är enorm. Förstås man ser alltsammans. På plattformar utanför husen sitter de vid låga stora järngrytor över koleldar och de kavlar på plåtar och kokar i grytorna och lägger upp i jättehögar medan flugor och getingar förnöjer sig och allt tas i med händerna. Senare ligger det under glas

ibland men ofta alltså i öppna travar framför sälarna. Gott är det i alla fall. Jag hoppas innerligt att inga barn i dessa byar och städer ska behöva se på allt detta utan att få något med. Hur fattiga de än är — nog måtte det finnas en *amma* att köpa godis för!

Småningom kom vi till det buddhistiska Nalandauniversitetet. Det är en fantastisk sak. Ruinerna har varit täckta av jord sedan 1200-talet då universitetet förstördes. Det lär ha haft 10.000 studenter. Arkeologernas notistavlor säger att det troligen grundades av Guptakejsaren Kamaragupta som levde 413—55 e. K. Det är tegelruiner, mycket väl bibehållna. Allmän plan är studentbostäder på ena sidan och tempel på den andra, en lång rad. De små studentrummen ligger kring gårdar, stensäten till sängplatser, en liten "veranda" utanför rummet. Det lär ha varit flera våningar. På gården finns en brunn, murad av tegel, åttkantig. På en gård några smala långa stensatta hål i marken, kanske för kokning. Och så en mängd rester av tempel förstås.

Sen for vi till *Rajgir* någon mil längre söderut. Vi såg blå berg stiga upp framför oss. *Rajgir* ligger mellan två berg och här rinner varma källor upp. Säkert fanns de redan på Buddhas tid — här var han ganska länge sedan han blivit upplyst. Över den största källan var ett tempel, vi tittade ned i den sal där det varma

källvattnet rann fram ur stenrännor. Under en av dem satt en välfödd man som led av gikt. Annars ansågs vattnet vara särskilt bra för hudåkommor. Från rännorna flöt vattnet ned i en bassäng där man kunde bada och därifrån i en lägre där man även fick tvätta kläder. Templet låg alltså på bergsslutningen. Den mindre källan från berget mitt emot hade bara en bassäng så där fick man inte använda tvål eller tvätta kläder. Men folk hämtade vatten och tvättade. Kläder låg på tork på bergsslutningen, flickor gick omkring i ett vått plagg medan sarin låg jättelång på tork — så som saris alltid ligger vid alla floder och dammar man far förbi på tåg.

9. 12. På morgonen for jag med tåg söderut från Patna till *Buddha-Gaya*. Det var här Buddha blev upplyst. Han satt här i sju veckor, under en poppel eller vid en lotusdamm. Buddha levde 5—600 år före Kristus. Vi såg avkomlingen i tionde led eller så av Buddhas poppel och även lotusdammen. Under trädet stod nu i mörkningen brickor med hundratal smålågor, tätt, tätt. Det är små järn-

skålar med en veke och någon blandning av olja och buffelsmör som brinner. Detta var för 200 tibetaner som kommit till sin heliga plats. Vi såg dem sitta där, de sjöng och trummade och var mycket lyckliga. Budh-Gayas praktfulla tempel uppfördes på 200-talet e. K.

300 år efter Buddha levde den store indiske erövraren, kung Azoka. Han blev omvänd och eftersom han var lika mäktig som hängiven gjorde han mer än någon annan för buddhismen; tack vare de missionärer han sände ut blev den en världsreligion. Man anser att buddhismens tillbakagång i Indien delvis sammanhänger med Azokas omvändelse — det gick politik i religionen, den blev beroende av politiska omvälvningar. Och så lyckades hinduismen, den äldre, mindre högtstående religionen vinna Indien tillbaka.

15.1.55. Jag var i Benares, egentligen därför att jag ville se *Sarnath*. Jag for dit från mitt hotell i sällskap med en amerikan och hans moder. Det är tjugigt därute — den plats dit Buddha småningom begav sig med sina första lärjungar från Rajgir. De äldsta ruinerna är från tredje århundradet f. K. Som vanligt har förstörelsen gått hårt fram. Först hinduerna mot buddhismen så mögulsejsarna mot hinduismen. Muséet har vackra saker från Azokas tid. Bland annat originalet till de fyra lejon med fris av olika djur och Karma-hjul som är det nya Indiens vapen. I muséet fanns också väldiga stenstatyer av Buddha och över varje ett stenparaply, uppbyggt av en stenpelare. En av kung Azokas berömda stenpelare med paliskrift fanns utomhus i tre delar. På kung Azokas tid kunde man polera sten så fantastiskt slät att det ser konstgjort ut, numera vet man ej hur det gick till. Lustigt är att detta land, där hinduis-

Elisabeth Tamm 75 år

Det hände under det sista året som Elsa Brändström var frisk och verksam, att hon satt som hedersgäst vid fröken Elisabeth Tamms bord. Vid slutet av måltiden reste sig Elsa Brändström och sade endast och allenast dessa ord:

Det finns en sak som jag sätter högre än allt annat: *det är moraliskt mod*. Jag har en känsla av att den egenskapen finns i ovanligt hög grad hos vår värdinna. För *det vill vi tacka henne*.

För *det vill vi också*, alla hennes vänner i SKV, tacka henne och för hennes trofasthet.

men praktiskt taget utrotat buddhismen, har till nationalhjärte buddhismens store kung och i sin flagga Azokas och buddhismens Karma-hjul.

Andrea Andreen.

Indiens riksvapen.

Inför Mödrarnas Världskongress

Från alla delar av världen får KDV mottaga hälsningar inför Mödrarnas världskongress och instämmanden i dess syfte.

Drottning Elisabeth av Belgien skriver:

"Med djup rörelse har jag erfarit att ni beslutat sammankalla en mödrarnas världskongress.

Jag hälsar livligt denna tanke och hoppas, att kraften i den kärlek som alla mänsklighetens mödrar känner för sina barn, kommer att segra över det ondas krafter, över hatet och dess förkastligaste uttryck, kriget, atomkriget, som kanske skulle betyda slutet för mänskligheten".

De indiska parlamentsledamöterna fru Uma Nehru, fru Ganga Devi och fru B. Khongman skriver:

"Vi understödjer fullt och helt idén om att inkalla en Mödrarnas världskongress, därför att vi alltid ansett att mödrarna, som ger livet, är livets bästa försvarare och därmed de oförvägnaste fienderna till död och förintelse. I en tid då atom- och vätebomber hotar civilisationens fortbestånd, instämmer vi indiska mödrar av fullaste hjärta i de fem grundsatser vår regering uppställt för samlevnaden mellan folken. Vi skulle hälsa med glädje om denna ståndpunkt understöddes vid kongressens förhandlingar. Vi mödrar är också mycket intresserade av att barnen i hela världen, vilken ras och tro de än tillhör, tillförsäkras ett minimum av bildningsmöjligheter, hälsoskydd och medel till livsuppehållet, så att de kan växa upp till duktiga söner och döttrar och på bästa sätt tjäna såväl sitt eget land som mänskligheten.

Av fullaste hjärta hoppas vi att de ädla tankar som kommer till uttryck i appellens slutord skall bli en ledstjärna för alla världens mödrar och komma till uttryck i alla deras ord och handlingar. En sådan inställning bland mödrarna, hälften av mänskligheten, kan inte bli verkningslös på den andra hälften:

"Vi skall handla gemensamt för att försvara livet mot döden — vänskapen mot hatet — freden mot kriget — ty ingenting kan binda oss att kämpa för våra barns lycka och framtid".

Förra gången berättade jag om en pojke som flydde in i en drömvärld, därför att han inte blev accepterad i sitt hem.

Men det är inte alla barn som reagerar så milt. Många använder betydligt kraftigare medel för att dra till sig fars och mors uppmärksamhet.

Som nu Per till exempel.

Heller icke accepterad

"Jag ska säga er, att ibland tror jag inte pojken är riktigt klok. Tror ni han är sinnessjuk?" frågade hans mor efter en dramatisk skildring av hur han slog henne och hur han krossade porslinet därhemma när han fick ett raserianfall.

Hon var annars en tilltalande dam, modern, klädd i svart — svart är alltid snyggt, med nät över håret under den vackra, inte helt nya hatten. Hon talade med behärskad röst och där var något resignerat över henne, som ibland kunde bli till något hårt när hon talade om vad Per kunde hitta på.

"Och så grimaserar han så förfärligt, det är så man nästan skäms när man sitter mitt emot honom i spårvagnen." "Han är alldeles omöjlig. Han liknar sin far. Det säger min mor också."

Med den saluten avslutade hon sin rapport. Hon tvädde sina händer. För vad kunde man vänta sig annat, med en sån far . . .

Han hade varit en charmerande man. Vännerna tyckte om honom, och när han lämnade henne blev hon mycket ensam. Det var ingen som brydde sig om hennes jeremior. Han hade heller inte kunnat passa in i hennes livsbild, den snygga tvårummaren, där allting gick efter klockslag, där det var symmetri på matbordet och där det alltid låg extra mattstumpar över de ordinarie — som måste skonas — och överdrag över alla vackra ytor.

Han hade kommit som en meteor och hade berusat henne för en kort stund, hon hade väl också tänkt sig att hon kunde förändra honom. Men när han hade blivit trött på förebråelser och rättelser lämnade han henne och deras lilla pojke — och pojken, den arma pojken liknade sin far: robust, med livsbegär, väl begåvad.

Och pojken kunde ju inte fly. Han måste stanna hos de trista sparmattorna och överdragen. Han var för liten till att säga vad han önskade, så han gjorde uppror. Obevisst, men eftertryckligt. Och när han så hade ställt till med en scen övermannades han av skuld-känslor, som lade grunden till nästa aggression.

Modern visste att man skall hålla av sitt barn, det trodde hon också hon gjorde — "om han bara ville uppföra sej ordentligt". I verkligheten överförde hon på pojken all sin bitterhet mot mannen. Hon önskade att han skulle infria de löften i hennes liv som hans far räntat ifrån, och när han inte kunde det blev hon bitter, kall och hård.

Och pojken, som var en känslig pojke, märkte nog det. Han försökte dra till sig hennes uppmärksamhet, ofta på ett mindre lyckat sätt. Men hellre bannor, som dock är tecken på att en känsla finns där, än denna resignerade likgiltighet som modern i regel praktiserade.

Gunhild Tegen:

I MORGON...

*På dagarnas löpande band
rusar livet förbi
fullt av bagateller.
I morgon
skall jag börja leva!
Jag skall njuta dagen
innan den rullar ner
i det förflutnas avgrund.*

*I dag
måste jag hit och dit,
stöka undan skräp,
städa byrååador,
rösta på stadsfullmäktig
och recensera en bok
skriven av en medelmåtta.*

*I morgon
skall jag njuta våren
som pågår utanför mitt fönster
obeaktad.
Jag skall stå stilla
i körsbärsblommens fallande snö
och förnimma doften
från nyutslagen hägg
och bleka gullvivor
i det späda gräset.*

*I morgon!
När den dagen körts fram
på det obevekligt rullande bandet
heter den i d a g
och är bräddfull
av enträgna bagateller.
O liv, o vår!
Som en aning njuter jag dig
medan mina händer
sysslar med det jordiska
som måste göras . . .*

Tre mycket upptagna "mammor": Kristina, Annika och Britt-Inger. Särskilt Britt-Inger har mycket att stå i — hennes Nalle vill inte äta annat än köttbullar, försäkrar hon. Och det som tar så lång tid att göra...

Daghemmets viktigaste uppgift:

Att fostra till gemenskap och samarbete

De barnavårdande myndigheterna i Örebro har på ett ganska gott sätt löst frågan om den halvöppna barnavården. Det bekräftas bl. a. av de många studiedelegationer från andra städer som kommer hit för att bese daghem och lekskolor. Barnavårdsdirektören herr Ström berättar att det f. n. finns 5 daghem, väl utplacerade på de olika stadsdelarna — ett 6:e är under byggnad. Därtill kommer ca 175 s. k. familjedaghem. Mammorna får uttrycka sina önskemål om var de vill ha sina barn placerade — på ett daghem eller hos en familj — och f. n. finns det inte ett enda köfall, förklarar dir. Ström.

Daghem med egen park

I Långbroparken i norra stadsdelen har det nya daghemmet placerats och man måste hålla med föreståndarinnan, fröken Svensson, att det är ett idealiskt läge. Hur många daghem är egentligen utrustade med alldeles egen park? Här har ett rejält stycke av parken hägnats in omkring den laga, trevliga enplanslängan.

Daghemmet är avsett för ett 30-tal barn från 3 upp till 7 år. Den personal som är fast anställd består av två barnträdgårdslärarinnor, en barnsköterska och en kokerska. Dessutom

tar man emot praktikanter från förskoleseminariet.

Fröken Svensson halvt urskuldar sig för att barnhemmet inte är fullbelagt, bara ungefär hälften av platserna är utnyttjade. Barnavårdsdirektören förklarar saken så, att man inte gärna tar emot fullt antal barn när det handlar om nya daghem och ofta ny personal. Såväl barnen som personalen bör få viss tid på sig för att se att allt klaffar och därför annonserar man inte ut de lediga platserna med en gång.

Ljusa luftiga lokaler, trivsamma färger

Man kan inte låta bli att imponeras av hur väl daghemmet är planerat

Vid flera tillfällen har vi tagit upp daghemsfrågan till diskussion i våra spalter och många gånger påtalat den brist på daghemsplatser som för närvarande råder. Ehuru mycket sällsynt så byggs det dock ett daghem då och då. I januari i år öppnades ett nytt i Örebro. Vår medarbetare Birgit Jansson som gjort ett besök på daghemmet berättar här sina intryck.

och hur noggrant avpassat allt är efter de olika aldrarnas behov. I tamburen klädfack och hyllor, vart och ett av barnen har här liksom på alla daghem och lekskolor sitt eget lilla kännemärke — en boll, en bat, en katt, ett päron eller ett rött paraply — som talar om att just där ska rocken hänga och stövlarna stå. Toalettrummet har en dörr som leder direkt ut till trädgården och det är ju praktiskt, regniga dagar kan man begagna den som ingång och så lämna kvar de smutsiga skorna och stövlarna i tvättrummet.

Rummen är ljusa och luftiga, väggarnas dämpade färger bryts av trevliga och färgglada gardiner för fönstren. Ordentliga förvaringsskåp med hyllor och fack för leksaker och arbetsmaterial, perstorpsskivor på bordet, randiga skumgummidyner på de små windsorstolarna — ja, allt är tip-top. Men taket...

— Vad i all sin dar, är inte taket färdigt än? — Bara ohyvlade, knapphändig målade och glest sammanfogade bräder.

— Det ska faktiskt vara så där. De ohyvlade bräderna tillsammans med ett lager av porösa plattor ovanför tjänstgör som ett slags ljuduppfångare.

Och när vi lyssnar, så märker vi att alla ljud blir så behagligt dämpade. Vad takets utseende beträffar, så kan man kanske vänja sig.

I ett av rummen finns inga andra möbler än ett stort skap och här är det en väldig trafik av lastbilar och varjehanda akdon. Så finns det ett särskilt isoleringsrum där sådana barn som kan raka insjukna under dagen tas om hand, dessemellan tjänstgör rummet som dockvrå där de sma mammorna och papporna pysslar om sina barn.

Inte bara barnparkering

Nu ska vi se hur dagen gestaltat sig för de smattingar som finns här.

— En del av barnen kommer redan när vi öppnar en kvart i sju på morgonen, berättar fröken Svensson. Klockan halv nio äter vi frukost och den består oftast av filmjolk, gröt eller välling. Är det vackert väder så går vi ut med detsamma efter frukosten.

Före middagen, som vi äter klockan tolv, samlas vi gärna till någon gemensam lek- eller sångstund. Vi anser att dessa gemensamma stunder har en mycket stor betydelse när det gäller att utveckla barnens känsla för samhörighet och kollektivitet, det är viktigt att barnen redan tidigt lär sig samarbeta med andra..

Efter middagen blir det en timmas vila. Visst kan det vara svårt för de största pojarna att lägga sig och

sova, men då får de i stället ligga och titta i en bok eller läser vi någonting för dem. På eftermiddagen blir det bara ett litet mellanmål och så framåt femtiden börjar de troppa av en efter en.

— Ett daghem är ju inte bara en barnparkering, säger fröken Svensson, utan här ska barnen kunna få lämplig sysselsättning, som passar deras ålder och **daghemmet ska vara ett hem för dem under de timmar de är här.**

— Det sista hör kanske inte till den allra lättaste uppgiften ett daghem har att fylla? Barn behöver ju individuell omvårdnad.

— Jo, det är sant. Och för att vi ska kunna ge dem denna individuella omvårdnad, står vi i daglig kontakt med föräldrarna. Vi måste få veta hur barnet är hemma, hur det haft det tidigare etc. — En sak som vi själva märker med en gång är om barnen tidigare vårdats hos en gammal farmor eller mormor. Sådana barn är alltid mera ängsliga av sig och de förstår inte andra barn och deras lekar.

Vi skulle gärna vilja ge barnen litet större frihet, låta dem gå ärenden själva till affären — men det vågar vi inte, vi kan inte ta på vårt

I det stora ljusa lekrummet är möblerna anpassade för barnen. Just nu är våra tre små ränner ensamma där, alla de andra har flyttat leken ut i parken.

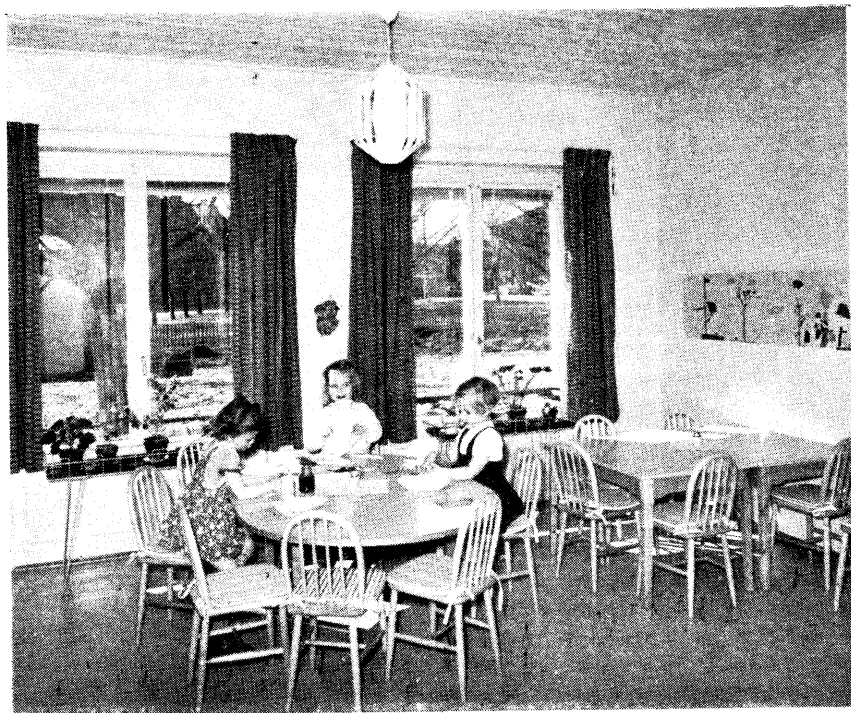
DENNA LJUVLIGA UNGE

kommer säkert att pryda väggen över många barnsängar i vårt land. Det här är nämligen i starkt förmänskat format vårt nya kort som ska säljas till förmån för Mödrarnas Världskongress. Tyvärr kan vi inte här visa hur vackert det i verkligheten är, men vi berättar att det är tryckt i 6 färger, så säger det en hel del. Priset är 50 öre per styck och SKV-avdelningarna erhåller det från förbundet för 30 öre. Det lämpar sig utmärkt för att klistras upp på vit kartong och ramas in.

ansvar att något skulle hända dem exempelvis i trafiken. Och det är en liten nackdel i vår uppfostran av barnen.

Medan vi sitter och pratar smyger sig fyraåringen Leif upp i famnen på sin daghemsmamma. Leif är just inte så pratsam som han brukar vara, han har nyss gått igenom en öroninflammation och är alltså litet blek om nosen. Vi får i alla fall veta att bland det roligaste som finns, det är att lasta allt möjligt på en bil och sätta Nalle ovanpå det hela och köra. Men det är också roligt att vara pappa i dockvrån för att nu inte tala om hur skojigt det är att vara doktor och ge alla dockorna och nallebjörnen sprutor precis som dom gör på barnavårdscentralen.

Leif skulle egentligen bara vara på daghemmet på eftermiddagarna när hans mamma arbetar i affären, men han stortrivs på daghemmet och kommer punktligt varje morgon klockan åtta. Och det är väl om något ett gott betyg åt daghemmet och de snälla tanterna där. Birgit Jansson.

Eugénie Cotton:

I namn av livet som vi skänker

*låt oss stå samman
och kräva FRED!*

Krigen framkallar inte bara fysisk nöd, de för också till en ohygglig demoralisering. De vänjer människorna vid att förakta livet på ett sätt som gör mödrarna upprörda. Säkert vill mödrarna inte uppfostra sina barn till sådana människor som inte vore beredda att offra sina liv för att försvara en god sak; men de tillåter inte att det spelas så lättsinnigt med andra människors liv. Att överösa fredliga koreanska och vietnamesiska byar med napalmbomber, att tillåta piloterna att göra allt som rör sig nere på jorden till måltavla, det är ett missbruk av makten som hos dem som utövar den skapar ett djupt förakt för det mänskliga livet.

Vi har upplevt med vilken systematisk grymhet denna makt missbrukades i nazisternas koncentrationsläger och vi vet att detta också i dag är tillfället vid vissa polisaktioner. Hur kan man låta bli att här tänka på de tunisiska och marockanska fängelserna, på tortyren i Iran, på razziorna i Kenya och Aurés bombarderade byar.

Man förnedrar människan när man utnyttjar henne för sådana ändamål. Det väcker hennes sämsta instinkter. Och mödrarna, som strävar att väcka det goda i sina barns hjärtan, lider av att mord och våld i alla dess former förhärsligas.

Kriget så som det i dag föres och förberedes innebär förakt för alla mänskliga värden.

Palats och tempel, de utsöktaste

konstverk som skapats av skickliga konstnärshänder, bibliotek där mänskligheten samlat sina ädlaste tankar, allt detta förstöres i blindo.

I människornas drömmar har kvinnorna i alla tider varit sinnebilden för skönhet, lycka och liv. De kan inte stå likgiltiga vid sidan och se på när mänsklighetens värden släpas så djupt i smutsen, när århundradens rika arv förintas. Därför kommer mödrarnas världskongress att bli ett nödrop från alla mödrar som vill skydda sina barn, om små eller stora, mot allt det onda som krigsförberedelserna och kriget frambesvär.

Men mödrarnas världskongress kommer inte bara att bli ett nödrop; den begeistring som meddelandet om den framkallat och de möjligheter den öppnar bevisar för oss att den blir ett mödrarnas förhoppningsfulla rop. Vi vill inte bara förhindra att

De pengar som ges ut till framställning av vapen skulle kunna användas för kampen mot sjukdomar, för familjernas välbefinnande, för konst och vetenskap, allt det som gör människornas liv rikare och skönare, sade mme COTTON i sitt tal i Genève om Mödrarnas världskongress. Vi återger här i utdrag fortsättningen av hennes tal, som vi började publicera i förra numret av vår tidning.

världen förintas; vi vill berika den och verka för mänsklighetens lycka.

Kvinnorna utgör något mer än hälften av mänskligheten. Om vi lyckas övertyga alla mödrar att i mänsklighetens namn sluta sig samman för att bevara sina barn från alla de faror som hotar dem, då utgör vi en verkligt stor makt.

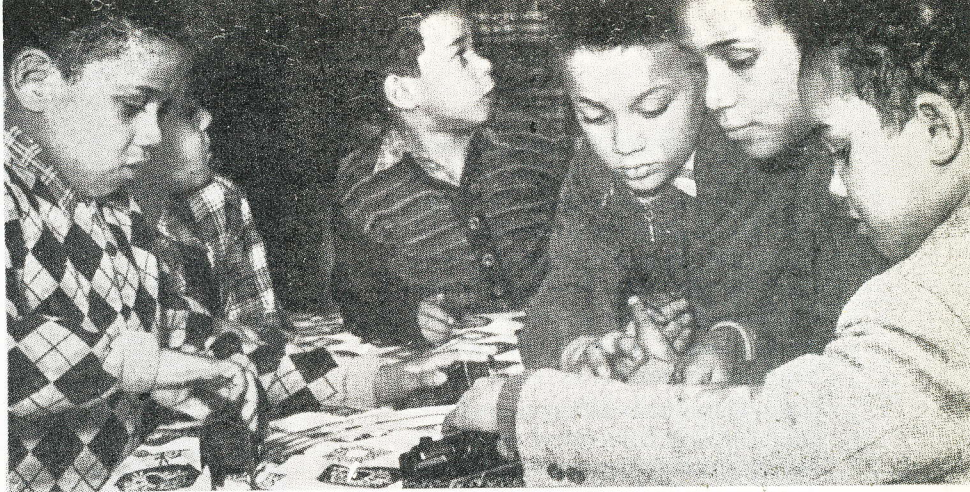
Denna makt blir så mycket väldigare ju mer den uttrycker inte bara moderskänslornas förbittring utan också en välöverlagd, genomtänkt protest från miljoner och åter miljoner mödrar, som är medvetna om den fara mänskligheten svävar i och vet vilka krafter man kan sätta i rörelse mot denna fara.

"Korstågens" anda vill vi ersätta med den ömsesidiga förståelsens anda. Endast så kan en fredlig sammanlevnad mellan nationerna och aktning för människan åstadkommas. Ingenting befordrar dessa mål bättre än utvidgandet av de kulturella förbindelserna mellan länderna, utbytet av delegationer och strävan att lära känna de olika folkens kultur i dess rika mångfaldighet. Gränserna får inte längre vara skrankor som brutalt skiljer människorna från varandra, de skall stå vidöppna för utbytet av jordbruksprodukter, råvaror och helfabrikat, för idé- och tankeutbyte. Detta fria utbyte på basis av ömsesidiga intressen är källan till allt framåtskridande. Vid detta till-

(Forts. å sid. 18).

Mitt i Europa finns det barn som ingen vill kännas vid därför att deras hudfärg är mörk. Officiellt anges antalet barn av blandras i Västtyskland till 3.000, i verkligheten är siffran 9.000 hävdar ansvarsmedvetna kretsar. Till dessa, de som känner ansvar för dessa små, hör prästfrun Irene Dilloo som med hjälp av privatpersoner fått till stånd ett hem för barn av blandras. Men det ger bara plats för 20 av alla dessa små som saknar en mors och en fars kärlek och som förhånas av sina jämnåriga som tycker de ser konstiga ut.

BARN utan kärlek

Varför de är så annorlunda att man skrattar åt dem och drar i deras svarta lockar, det vet naturligtvis inte barnen. Men fru Dilloo vet det. I de papper som åtföljer dem från barnavårdsmyndigheterna står alltid ett och detsamma: "Fadern, namnet icke känt, färgad ockupationssoldat av amerikansk nationalitet, vägrar betala underhåll för barnet. Modern, flykting från Östtyskland, överlämnar barnet för adoption".

"Det är märkvärdigt" säger prästfrun Irene Dilloo, "att så många flyktings flickor är mödrar till utomäktenskapliga barn". Nå, det är den gamla historien: obetänksamma och nöjeslystna följer ännu i dag en del flickor locktonerna från de västtyska radiosändarna. Det är förvisso inte de bästa som lämnar sina hem och sina arbetsplatser i TDR för att börja ett nytt liv i "gyllene västern". För sent kommer de så underfund med att den gyllene västern i verk-

ligheten är vilda västern, att här anses unga, skyddslösa kvinnor som lovligt vilt. Allt börjar så harmlöst med boggie-woggie. Och slutet?

"Moderns yrke kan inte exakt anges", skrev barnavårdsmyndigheterna i de papper som åtföljde lilla Eva. Det sjuåriga barnet stod framför spegeln i Albert Schweitzerhemmet och pudrade sitt bruna ansikte. En negersoldats lilla dotter vil-

le bli lika vit i ansiktet som hennes mor var. "Folk tittar jämt på mej så", sa hon urskuldande till barnsköterskan som ertappade henne med pudret. "Ni bruna barn är precis lika vackra som de vita barnen", säger kvinnorna i barnhemmet och försöker med ord hela de sår som mänskligt oförnuft tillfogat de små.

Hur det är för massor av dessa små kan utläsas ur den lilla Evas berättelse. Sin svarte far känner hon inte. När hennes vita mor nyligen gifte sig med en vit man kom barnet i rena helvetet. När styvfadern kom hem från arbetet måste "mulattflickan" genast ur vägen. För att slippa ifrån skällsorden om den "lortiga negerungen" flydde Eva varje eftermiddag till sin mormor. Nästa morgon, när styvfadern gått till sitt arbete, vände hon hem till modern, men redan framåt middagen började modern bli orolig och tjtade på flickan att "spring hem till moromorigen". Mannen tyckte heller inte om att modern visade sig på gatan med sin lilla dotter. Ingenstans var Eva hemma. Hon grät när hon kom till Albert-Schweitzerhemmet.

Och också den lille Rolf grät jämmerligen. Hans adoptivfar, en posttjänsteman från Wuppertal, hade dragit fram den bruna, halvt ihjälsvultna pojken ur en bunker. De nya föräldrarna, själva barnlösa, var kärleksfulla och goda mot pojken. Men eländet började när Rolf kom till skolan. De andra barnen kallade honom "den lille mohren", ryckte i hans svarta lockar, knuffade honom så

Ovan: För Rolf är det en festdag när hans fosterfar kommer på besök. Denne, en posttjänsteman, måste lämna pojken ifrån sig därför att det var omöjligt att få honom att gå i skolan. Han höll på att bli fullkomligt hysterisk, därför att de vita barnen ständigt förföljde och bånade honom för hans mörka hudfärg.

T. v.: I början var det många av pojkarna som vid morgontvättningen försökte skrubba av sig den bruna hudfärgen. Nu talar man ständigt om för dem att de är precis lika vackra och lika värdefulla små människobarn som de vita, vilka ofta är grymma mot dem.

snart de kom åt och ville inte leka med honom därför att han, som de trodde, "inte hade tvättat sig". Pojken var slutligen så förskrämd, så förtvivlad, att han darrade och skrek när han skulle gå till skolan. Adoptivföräldrarna såg ingen annan utväg än att lämna pojken till Albert-Schweitzerhemmet.

Fru Dilloo hade många svårigheter innan hennes hem blev verklighet. Högt uppställda personer förklarade för henne att barn av blandras alltid har det svårt; därför var det bara bra om barnen i tid fick vänja sig vid det. Man varnade henne för att skämma bort barnen, det skulle bara föra till att lättfärdiga kvinnor blev ännu mer böjda för att glömma bort vilka konsekvenser deras felsteg kunde få. Från katolsk sida förebräddes hon för att hon blandade ihop katolska och protestantiska barn i sitt hem.

Större förståelse mötte hon hos många privatpersoner. De som stödde hennes idé slöt sig samman i Albert-Schweitzer-föreningen och skaffade pengar för att få hemmet till stånd. "Trots deras offervilja vet vi ännu inte hur vi skall kunna avlöna lärarkrafterna", säger Irene Dilloo bekymrad. Barnen skall undervisas inte bara i elementarskolans ämnen utan också i främmande språk, ty, säger fru Dilloo: "säkert kommer de flesta av dem senare att lämna förbundsrepubliken..."

Bland faddrarna till Albert-Schweitzerhemmet befinner sig också en kontorist, en ung kvinna. Som infödd i Wuppertal vet hon att nöjena i Västtyskland alltför lätt glider över i en fadd nöjeslystnad på finansiell grundval. "Men vi kan ju inte hämnas på barnen för föräldrarnas oförnuft", skrev hon till fru Dilloo och sänder sedan dess varje månad av sin lilla lön ett frivilligt bidrag på 50 mark. Och fru Dilloo känner det som en förpliktelse att ta sig an de oskyldiga barnen, dessa utstötta, tillbakasatta och ensamma barn av blandras.

Antalet utomäktenskapliga barn av blandras uppskattas till 9.000. Officiellt uppges deras antal till 3.000, men det är inte bara fru Dilloo som betvivlar riktigheten i den uppgiften. Uppenbarligen vill myndigheterna inte lata sanningen om ockupationspolitikens demoraliserande inflytande komma inför offentlighetens ljus.

FÖR ATT DE MÅ

De första majdagarna. Som man längtat efter dem. Under den långa ruggiga vintern har de stått i ett förklarat ljus och man har räknat månader, veckor och dagar fram till första maj. Den måtte hänga med från barndomen, drömmen om sommaren som börjar med maj. (Det var då man började tjata om att få gå barfota). Då skall värmen komma, himlen välva sig evigt blå över ens syndiga huvud, luften dofta av "nyutsprungna björkars späda grönska".

Och nu är de här, de första majdagarna. Grå, kyliga, regniga. Några klargröna strån i fjolårets gräsmatta utanför huset får en att haka till av glad överraskning. Ett par barnungar med några blyga vitsippor i händerna får en att stanna. De är alltså på väg, vitsipporna, som ska väva vita mattor i våra skogar! Med ens grips man av en brännande lust att stiga i land på en skärgårdsö och mötas av barrskogsdoft.

Över alla andra ljud tonar barnens gälla, lössläppta skratt, det riktigt bubblar ur deras strupar. Vad bryr de sig om att dagarna är grå — de lever på något sätt ännu så nära naturen att varje dess skiftning finner ett gensvar hos dem. De känner att det är vår. Regnpussarna är bara ett extra tillskott till glädjen. I morse såg jag en liten en, från topp till tå klädd i ljusblå galon. Han stod mitt i en pöl och stampade så lervattnet satte "fräknar" på de rosiga kinderna, han såg överlycklig ut. När han vände sig om såg jag att hela den lilla runda baken pryddes av en cirkelrund smutsbrun fläck. Det såg ut som om en olycka hänt, ja ni vet inifrån. Ögonblicket efteråt kom förklaringen. Han satte sig på ändan i lervällingen bredvid pölen och sträckte de små benen ut i vattnet — och plaskade.

Så mycket cyklar här finns, små, små cyklar. Ungarna cyklar i rad, trampar för brinnande livet. På

byggs några skolor för, som inte har kläder, inte hem, inte får äta sig mätta. Att tänka på det känns som ett slag i ansiktet, något outhärdligt som hela ens inre reser sig emot. Därför att det onda som görs mot barn känns som om det vederfores en själv.

— — —
Maj 1955. När detta skrives ger pressen sida upp och sida ner bilder från Danmark och Norge för tio år sedan, när de härtagna folken befriades från den fascistiska ockupationen och hitlerarméerna kapitulerade i Berlin. Vilken löftestrik var det var den gången! Mitt i den dystra skuggan av 30 miljoner döda — det andra världskrigets fruktansvärda facit — vaknade hoppet om en värld i fred, en värld byggd på förnuft och vänskap mellan folken.

Vi fick Förenta Nationerna. Enligt dess charta förband sig de till FN anslutna makterna bland annat att skydda barnen, skydda deras rätt till uppfostran och rädda den kommande generationen från krigets förbannelse.

Vi vet att dessa förpliktelser icke respekterats. Under de tio år som förflutit sedan det andra världskrigets slut har krig förts: i

LEVA I TRYGGHET

en ynkelig liten cykel hänger två, en som trampar och styr och en som klamrar sig fast ovan bakhjulet. Det ser nästan farligt ut och undan går det. Ungarna njuter våren för allt vad de är värda.

Jag ser på dem och gläds åt deras glädje. Och minns min egen barndom. Ack hur många vi var den gången, vi småflickor, som var tyngda av arbetsplikter, av ansvar för småsyskon, som vi släpade och bar på, vars näsor vi torrade och vars blöta byxor vi bytte mot torra. Är det kanske därför Nexös Ditte går så direkt in i hjärtat på en... Nu gläds man åt att nya generationers småflickor är välklädda, får leka och vara sorglösa barn. Tills det med ens slår en: ja, det är *dessa* barn det, men hur många är det inte ännu i dag vars barndom är glädjelös! Hur många barn är det inte på vår jord som redan vid sex-sju års ålder måste arbeta för sitt uppehälle, miljoner barn som det inte

Malacka, i Indonesien, i Korea, mot folk som krävt den rätt åt sina barn som FN:s charta skulle garantera dem... Och vad har icke övergått barnen i dessa länder! Tänk bara på Korea, på de tiotusentals barn som hänsynslöst dödades från luften av unga män i snitsiga amerikanska uniformer, unga män som tilläts, som mme Cotton uttrycker det i sitt tal om mödrakongressen, "göra allt som rör sig på jorden till måltavla". — I mitt minne har en koreansk mors gråt bitit sig fast. Alan Winnington, engelsk journalist, berättade i en av sina artiklar från Korea om ett ohyggligt massanfall med napalmbomber över en nordkoreansk stad. Tusentals döda och sårade. Läkare och sanitetspersonal arbetade febrilt för att bringa hjälp åt offren. Winnington stötte på en bår, där en 10—11 års pojke låg. Hans ansikte var sönderbränt, håret var borta. Bredvid båren gick en gråtande kvinna, pojkens mor. "Han var en sån liten vacker pojke" snyftade hon — "vem vill nu någonsin gifta sig med honom". Behöver man vara mor för att förstå henne? Räcker det inte med att man är människa rätt och slätt. Ty vem har någonsin fått rätt att förgripa sig på barns liv, deras ansiktens och kroppars skönhet, som är deras mödrars glädje och en källa till fröjd för oss alla som ser dem? Vem har fått rätt att göra dem hemlösa, föräldralösa, olyckliga? Ingen! Däremot har vi alla vuxna en dyrbar förpliktelse: att över allt annat skydda barnen, deras liv, deras glädje och deras framtid.

— — —

Den 1 juni är Internationella barnens dag. Våra SKV-avdelningar brukar fira den med fester för barnen. Så kommer också att ske i år. Men om festerna blir mindre påkostade — ja, så beror det på att krafterna i så hög grad måste sättas in på att förbereda Mödrarnas världskongress. Överallt i landet ordnas just nu olika arrangemang för att skaffa pengar till finansieringen av den svenska mödradelegationen till denna kongress där mödrar från hela världen skall mötas. Mötas för att manifestera sin vilja att försvara sina

FEST UTAN ALKOHOL

var mottot för den utställning "Vi dukar till fest" som samtliga kvinnoorganisationer i Norrköping ordnade i mitten av april i självaste stadshuset, där hela festvåningen tagits i anspråk. Festligt var det också — med flaggning utanför och blomsterprakt inne i hallen, där besökarna bjöds på förfriskningar.

Att nämna något bord framför de andra är svårt, så vackra och så väl genomtänkta var de olika arrangemangen. Stor ögonfröjd var Folkskolläraryrkeförbundets buffébord, där grönt Rejmyreglas stod utomordentligt vackert mot den créfefärgade duken i spets. Kooperativa kvinnogillet's bord ådrog sig också stor uppmärksamhet med sitt vackra porslin, den originella dekorationen (en tyllslöja i rosa) och vid varje kuvert en liten skål med pärlhyacinter. SKV-avdelningen som fått på sin lott att duka till "kräftskeiva" startade med en duk i grovt naturfärgat linne med bollfrans i kanten. Tallrikarna, omväxlande gula och gröna i belgisk keramik och de robusta glasen i grönt var placerade på svarta underlägg av galon. I en trebent koppargryta stod augustisommarens blomprakt, som man lyckats driva fram, och små kopparformar tjänstgjorde som sköljkoppar. De läckra skaldjuren — på ett stort svart keramikfat — var förstas av papper, men dillkronorna var äkta nog.

Ovan ses SKV-kvinnornas bord — tyvärr ger bilden ingen rättvisa åt det, eftersom inga färger kommer fram och eftersom fotografen tagit det från sidan i stället för "von oben".

barns liv mot kriget och kräva respekt för den rätt som bör vara varje mors: att se sina barn leva och växa upp till präktiga människor.

Så firar vi Internationella barnens dag i tecknet av Mödrarnas världskongress och under outtröttliga förberedelser för denna. Och

känner med oss när vi hör barnens skratt och ser deras glada ansikten, att det är för deras skull och för alla andra barns skull som vi spannar våra krafter till försvar för freden, freden som är livet självt och i vars häng vi vill se nya vårar blomma och barnen växa upp.

Valborg Svensson.

När vi sitta i vår bänk

Lukas, 8 år, begär nu sitt andra skolar och återigen får man uppleva hur vetgirighet och glödande intresse falnar ner till likgiltighet och skolleda.

Varför? Varför?

Lukas har en tjusig lärarinna, full av humor och tålmod. Aldrig en psalmvers utantill och knappast några läxor alls. Hon gör vad som står i mänsklig makt — och kanske litet till, ty Lukas är säkert en ganska påfrestande elev. Så här kan det vara berättat hon själv.

— Fröken vill berätta om Kina, men får inte en syl i vädret eftersom Lukas anser sig veta det mesta om detta land. Till slut säger hon till på skarpen att nu är det hon som ska berätta om Kina — inte Lukas. Och så sätter hon i gang, berättar om risodling och härpiskor, sneda ögon, urgammal kultur och nya landvinningar. — Lukas sitter som ett ljus med handen uppsträckt. Till slut är fröken färdig.

— Nå Lukas, vad är det du vill?

— Jo jag skulle bara säga att det var så.

Värst är räkningen. Gossen har räknat kopparpengar så länge han kunnat stå på benen. Han hade på sin tid förtroendet att sköta mammans växelslantar och kunde alltid på öret uppge hennes resurser och dessutom ange till hur många klubbor, tuggummi och loranga de skulle kunna tänkas räcka.

Hur lätt gick det inte att dra 55 från 1.27 under sådana förhållanden. Mamma som själv har mate-

matiken i blodet var mycket stolt över sin metod.

— Det barnet räknar som en häst. Han blir säkert matematiker, myste hon, matematiker var det bästa hon visste.

Och så här är läget nu. Fröken klagar. När de andra barnen räknar en hel spalt så räknar Lukas ett tal, dessutom i regel fel.

— Ge honom läxor då, ryar den uppskrämda familjen.

— Läxor! Dom gör han aldrig i alla fall.

Familjen lovar att tillse att Lukas gör sina läxor, barnet infångas omedelbart efter middagen och räkningen startas.

Talen är av typen 87—15. Femman ska stå under sjuan. Det ska vara raka streck inunder och så ska man låna.

— Fröken lånar aldrig, fnysar Lukas, hon gör något annat. Du kan ju inte det här du heller.

Nåja, saken kan naturligtvis förklaras på många sätt. Far och mor sätter i gång i stor stil med ental och tiotal och kors och tvärs.

Lukas hör på en aning förstrött och sen säger han smeksamt:

— Det blir nog 35. — Men mamma, du är skyldig mig 1.27 och Kalle har lovat mig 2.50 till födelsedagen och Niklas är skyldig mig 1.15 Om jag nu får 4.50 av dig till en pistol så får du dom 2.50 på födelsedagen (i december) och så kan du kräva Niklas på 1.15, så förtjänar du 42 öre. Det kan du väl, säg?

Någon matematiker blir han inte, det svarar fröken för, men kanske något för bankvärlden?

Tisbe.

Endast kärleken kan övervinna fruktan

Fru RAJKUMARI AMRIT KAUR, hälsovårdsminister i Indien skriver till KDV:

"Under min mångåriga verksamhet på socialvårdens område har det slagit mig att kvinnorna inte spelar den roll som de på grund av sina naturliga gåvor skulle spela i förhållandet människa till människa, nation till nation.

Det är ohyggligt att tänka på att vi inte ens ur två världskrig har dragit de lärdomar vi borde varit tvungna till och att himlen ännu en gång är förmörkad av krigets dunkla moln. Hela världen vet att kriget inte löser ett enda problem, att det tråtom frambesvär mycket större problem än dem som dess förespråkare föregger sig vilja lösa.

Därför hälsar jag med glädje att inom närmaste tiden en mödrarnas världskongress skall äga rum som kommer att gå in för allt som kan föra till fred. Jag hoppas allvarligt att denna kongress arbete inte skall inskränka sig enbart till beslut.

Alltid är det kvinnorna som får lida mest, inte bara under kriget självt utan ännu mera under de hemska följder det för med sig. Vad kan de göra för att få till stånd en vänskaplig inställning mellan folken?

Gandhi lärde oss att det bästa medlet — om också inte det bekvämare — för att besegra det onda är att vägra varje form av medverkan. Kommer kvinnorna i hela världen att vara nog starka att vidare förkunna detta budskap och i sina egna länder omsätta det i praktiken? Jag hoppas att det skall bli oss möjligt att arbeta för freden, tala för freden, tänka på freden så att vårt inflytande genomtränger hela livet i våra länder. Vi måste övervinna fruktan, människornas värsta fiende och buvadfaktorn i kapprustningarna. Och fruktan kan endast övervinnas av den allt besegrande kärleken.

Jag önskar kongressen den allra största framgång".

★

IRENE JOLIOT-CURIE, professor vid Sorbonneuniversitetet, Nobelpristagare 1935, skriver:

"Jag hälsar KDV:s initiativ till inkallandet av en mödrarnas världskongress till deras barns försvar, mot faran för ett nytt krig som skulle bli ett atomkrig, vars fruktansvärda verkningar redan Pierre och Marie Curie förutsåg. Liksom de böjer jag min stämna mot den brottsliga användningen av atomenergien".

17.500 underskrifter

hade Västra Sveriges SKV-distrikt samlat på Wienappellen mot atomvapnen fram till den 8 maj. Drygt 15.000 av dessa kommer på göteborgskornas del. En verkligt vacker prestation. En av de främsta i namninsamlingen, fru Anna Carlsson, (hennes bild var införd i förra numret av vår tidning) utsågs på söndagen vid möte att representera distriktet vid Världsfreds-

samlingen i Helsingfors den 22—29 juni. — Hon är nämligen ingen "kampanjarbetare", förklarar man — hon arbetar intensivt året om för vår organisation och dess syften. — Vid mötet förklarade representanter för avdelningarna i Partille och Jonsered att deras avdelningar beslutat sända var sin delegat till Mödrarnas världskongress.

Egon Erwin Kisch:

Fru Popper blir huvudstad

Jag gick i andra klass i mellanskolan och var 14 år, satt hemma och läste hemlandets geografi, geografin om de i det österrikiska kronrådet representerade kungarikena och länderna. Jag hade boken framför mig på bordet, uppslagen på kapitlet: hertigdömet Salzburg, och satt med hakan stödd i händerna.

I går hade läraren slutat läxförhöret hos eleven Kinz, som kom före mig i alfabetet, i morgon kunde jag räkna med att bli den förste som förhördes.

Vid sidan av bordet satt mormor och stickade. Halvhögt läste jag. Hertigdömet Salzburg, ytareal 7.153 kvadratkilometer, 192.760 invånare. Jag upprepade 7.153, 7.153 och 192.760. Texten fortsatte salunda: Befolkningen på landsbygden livnär sig huvudsakligen av åkerbruk och boskapskötsel, i många områden utvinnes salt. I städerna är det handel och industri. Det behövde inte inpräntas särskilt noga. Det var ju en egenskap hos alla kronländerna i Österrike såvitt jag märkt att handel och industri var av större betydelse i städerna än på landet, medan åkerbruk och boskapskötsel aldrig blomstrade i städerna. Bara saltutvinningen var en nyhet. Jag upprepade för mig själv: I många områden utvinnes

också salt. Så läste jag vidare: Befolkningen är övervägande tysk. Huvudstaden i Salzburg är Salzburg...

Ett lätt brummande hördes. En fluga? Jag såg ingen fluga. Kanske var det bara inbillning, ett akustiskt bedrägeri. Mormor satt som förut och stickade. Det var säkert ingenting som hade brummat, var i all världen skulle förresten en fluga komma ifrån, nu i september? Jag tittade ner i boken för att läsa vidare. Var var det jag slutade?

Befolkningen är övervägande tysk. Huvudstaden i Salzburg är Salzburg.

— Sluta upp med de där tokerierna -- och läs, sa mormor i en ton som bara rymde godhet och vänlighet. Jag sag på henne utan att fatta vad hon menade, men hon lade inte märke till mina frågande blickar, hon stickade.

... Nästan övervägande tysk. Huvudstaden i Salzburg är Salzburg, upprepade jag.

— Hall nu upp med de där dumheterna och läs. Det var ingen vrede i hennes röst. Det verkade bara att vara ett vänligt råd till mig, ett vänligt råd att inte sitta och prata strunt utan bara läsa.

-- Ja, men jag läser, mormor.

-- Bra, bra, mitt barn.

Lite förargad över denna hennes

misstro upprepade jag den sista satsen, möjligen en liten smula högre, som om vissheten om att Salzburg är huvudstaden i Salzburg krävde det. Kanske borde jag alls inte ha upprepat den satsen. Kanske har jag själv någon skuld i olyckan? Hur det än må vara, i dag vill jag inte plåga mig själv, varken med förebräelser eller försvar, det är för sent.

— Huvudstaden i Salzburg är Salzburg... mormor började bli arg.

— Du får dej snart ett par lusingar om du inte slutar upp med de där dumheterna.

Jag, trotsig: Det är inga dumheter, jag läser bara det som står i boken. Mycket bestämd, med rättfärdighet i varenda stavelse förklarade hon: — När du läser det som står i boken skall jag inte säga något.

Nu hade jag henne fast. Nu skulle jag få se om hon höll sitt ord och inte sade något när jag läste det som stod i boken: Huvudstaden i Salzburg är Salzburg...

Och så hade jag redan fått en örfil. Som sagt, jag gick i andra klass i mellanskolan. Då tar man inte emot en örfil så där utan vidare, och absolut inte när det beror på ett vetenskapligt bekräftat faktum som man har svart på vitt liggande framför sig. Jag stampade i golvet och skrek.

Men mormor skrek också. Både hennes garn och hennes tålmod hade brustit.

Min mor kom inspringande i rummet och gav mig en örfil till. Skäl: Varför retar du mormor?

— Huuh, jag retar henne inte, huuh (det huuet skulle likna gråt) jag läser bara det som står i boken och mormor säger att jag pratar dumheter.

— Han pratar de värsta tokerier i stället för att läsa, avbröt mormor mig i mitt försvartal.

— — — Bara det som står i boken. — Huvudstaden i Salzburg är Salzburg — såna dumheter vräker han ur sig.

— Huuh, vrålade jag igen, för jag hade just fått lusing nr 2 av mor — där står alltså att Salzburg... — Var står det? frågade mor och i det hon höjde högra handen för att vara färdig att slå till läste hon i boken. Det stod där verkligen. — Lilla mor, sade min mor till sin mor, — där står verkligen att...

— Vad står där?

— Salzburg är huvudstaden i Salzburg.

— Det var ju fint, väste mormor, det är utmärkt. Hon var helt utom sig. Det är storartat. Så rasande hade jag aldrig sett henne förr.

— Nå? Står det där? Där står att Salzburg är huvudstaden i Salzburg? Står där mera? Böhmen är huvudstaden i Böhmen. Wien är huvudstaden i Wien, står det där kanske också?

— Ja, men lilla mor, när det nu verkligen...

— Så behöver han heller inte läsa det. Det kan han ju allaredan. Jung är huvudstaden i Jung. Mormor hade en dotter som bodde i Jung, en annan dotter bodde i Pilsen och en tredje i Brunn. Genom diskussionen kom hon väl att tänka på att hon inte fick försumma dessa två döttrar och heller inte min mor som bodde i Prag, och hon skrek att Pilsen var huvudstaden i Pilsen, Brunn var huvudstaden i Brunn och Prag huvudstaden i Prag. Flera döttrar hade hon inte, så nu räknade vi med att hon var färdig med dessa huvudstäder. Men ändan var ännu icke nådd: Afrika är huvudstaden i Afrika, Tyskland är huvudstaden i Tyskland, när det är sådant som står i boken så behöver han inte studera. Min husmoderligt sparsamma mormor sprang upp, grep läxboken och kastade den

med mycken kraft och i en stor båge ut genom fönstret. — Inte en skilling ger jag för hans studerande, så sant jag lever. Italien är huvudstaden i Italien, verkligen fint, mycket bra!

Alla våra försök att lugna henne var förgäves. Ett sannskyldigt raseri, en besatthet hade gripit mormor. Hon dansade fram och tillbaka framför en imaginär landkarta, sprang från den ena världsdelen till den andra, från land till land, från stad till stad. Med utsträckt arm hävdade hon att Österrike var huvudstaden i Österrike, Amerika huvudstaden i Amerika, Berlin...

Det ringde. Ute från korridoren hörde vi fru Poppers stämma, men mormor varken ville eller kunde ta hänsyn till besöket, hon fortsatte med sina geografiska understrykningar. — Berlin är huvudstaden i Berlin, Popper är huvudstaden i fru Popper, skrek hon och fortsatte att skrika tills hon hade fått sin födelsestad Babitz till huvudstad i Babitz.

Dagen efter gick vår geografilärare, en slätslickad, överdrivet elegant klädd herre, som alltid vid undervisningens början ned mellan bänkraderna för att kontrollera om alla hade läroboken och kartan liggande framför sig. Jag hade också bägge delarna på bänken, geografiboken var till och med inbunden i rent, blått papper. Tyvärr tyckte läraren att boken såg något tjock ut. Han tog upp den och konstaterade att det var den franska grammatiken.

— Hm, hm. Var har ni er geografi?

— Jag har glömt den. Det var mig fullkomligt omöjligt att säga till ho-

nom att min mormor hade kastat ut den genom fönstret.

— Nå det gör ingenting, anmärkte han med skenhelig vänlighet och svängde med sin långa svarta glasögonsnodd. — När ni bara har er geografi i huvudet behöver ni ingen bok. Res er upp.

Sannolikt hade jag blivit förhörd även om jag haft boken med, för förhöret hade ju förra gången stannat vid Kinzl, som kom precis före mig i listan.

— Vad vet ni om hertigdömet Salzburg?

Jag började ramsa upp, mycket fort. Läraren skulle snart bli klar över att jag var mycket väl underättad om hertigdömet Salzburg och -- det hoppades jag -- därför fråga mig om något annat. Hertigdömet Salzburg har en ytareal på 7,153 kvadratkilometer och 192,760 invånare. Befolkningen på landet livnär sig huvudsakligen av akkerbruk och boskapsskötsel, i många områden också genom saltutvinning. I städerna är det handel och industri. Befolkningen är övervägande tysk. Huvudstaden i Salzburg är Salzburg.

Jag gjorde en paus. — Vidare, uppfordrade läraren mig och svängde med glasögonen i den svarta snodden. Jag upprepade den sista satsen med mycken eftertanke, som om jag därmed kunde få tag i fortsättningen. — Huvudstaden i Salzburg är Salzburg.

— Nu har vi hört det två gånger. Att huvudstaden i Salzburg är Salzburg är väl tämligen självklart. Nu blev det för mycket för mig. I går hade den satsen förekommit min mormor så otrolig, så omöjlig, att hon av den anledningen gripits av ett raserianfall -- och nu skulle det alltså vara "självklart" för alla. -- Det är alls inte självklart, skrek jag, röd i ansiktet av raseri.

— Vad menar ni med att det inte är självklart, frågade läraren och glömde i sin förundran över min fräckhet alldeles att svänga med glasögonsnodden. — Varför är det inte självklart?

— Det kan ni fråga min mormor om!

Han släpade mig till rektorn, som genast sammankallade en lärarkonferens. Lärarkonferensen dömde mig till fem timmars innespärning i skolan.

E. E. Kisch.

EGON ERWIN KISCH var tjeck till börd, men hans verksamhetsfält blev världen. "Den flygande reportern" kallades han i fem världsdelar och hans reportage från Amerika, Europa och Asien översattes och utkom i bokform i praktiskt taget alla civiliserade länder. Han dog i slutet av 40-talet. Historien om hur fru Popper blev huvudstad är ett barndomsminne, återgivet i samlingen "Sensationernas marknad".

De olika åldrarnas problem

När kommer övergångs- åldern?

Genom en rad statistiska undersökningar vet man att över 50 procent av alla kvinnor upphör att menstruera mellan 45 och 50 år, något senare för dem som haft 3—4 barn än för dem med endast ett eller inget. Medeltalet ligger mellan 47 och 48 år, men avvikelser från detta medeltal är lika normala som medeltalet självt. Inte mindre än 20 procent uppges mista sin reglering efter fyllda 50 år, och samma procenttal gäller 40—45-årsåldern. Ett mindre antal, 3—4 procent, kommer redan före 40 år och 1—3 procent efter fyllda 55 år in i klimakteriet. Man har som bekant ansett att klimatet spelar en viss roll i pubertetsutvecklingen. Men vid klimakteriet är det svårare att påvisa klimatets inverkan.

Ett tidigt klimakterium kan även inträffa genom operativt ingrepp, t. ex. genom äggstockarnas eller livmoderns borttagande eller genom radiumbestrålning av äggstockarna. Man får då ett klimakterium som utmärker sig för betydligt stormigare symptom än det normala. Den avskräckande klimakteriska kvinnotyp som Zola skildrar i en av sina romaner, *Fertilité*, hänför sig till en kvinna som i steriliseringssyfte fått sina äggstockar borttagna.

Vid oregelbundna blödningar bör undersökning göras

Menstruationen kan sluta hastigt eller den kan vara borta några månader och så komma igen. Mycket vanligt är även att menstruationen undan för undan avtar och så småningom upphör. Det händer även att det under denna tid uppträder längre eller kortare blödningar, som i och för sig inte behöver ge anledning till oro men då man vid denna tid har anledning att räkna med ökad möjlighet för kräftsjukdomar, framför allt i underlivsorganen, **kan man inte nog betona vikten och nödvändigheten av att varje kvinna så fort det**

ur biologisk och psykologisk synpunkt

V.

uppträder några avvikelser från menstruationen genast söker läkare. Skräcken för kräftsjukdomar kommer ofta vederbörande att intala sig: det är bara regleringen som krånglar.

Är det sedan genom en undersökning konstaterat att intet tecken till kräfta föreligger, kan man ta blödningarna med större lugn. Ty även långt efter det menstruationen slutat kan enstaka regleringar åter uppträda. Äggstockarnas periodiskt rytmiska verksamhet är inte slut med klimakteriets uppträdande. Den stigande och fallande temperaturkurvan, som kan påvisas i samband med menstruationen, kan i många fall konstateras fortgå en längre tid efter det menstruationen slutat. Vi vet också att tillförande av äggstockshormoner i tillräckligt starka doser även långt efter klimakteriet kan framkalla menstruationsliknande blödningar. Uppenbarligen kan även andra orsaker ligga bakom isolerad menstruation. **Men kom i varje fall ihåg: Hellre en undersökning i onödan än en för sent!**

Vari består besvären och varpå beror de?

Svaret på den sista frågan ligger i påpekandet att sexualhormonernas gradvisa bortfallande naturligtvis påverkar kroppens övriga hormonbildande körtlar, vilka som vi vet antingen kan förstärka eller hämma varandra. Hjärnbihangets hormoner kan stimulera äggstockarnas verksamhet. Binjurarna och sköldkörteln

inverkar på äggstockarna och tvärtom. Faller nu ett organ bort så störes, som fransmännen säger "la grande symphonie glandulaire" — körtlarnas stora symfoni. Utslagen från sköldkörteln och binjurarna t. ex. blir för starka. Och därmed sammanhänger övergångsårens besvärligheter, som till stor del hänför sig till så kallade "vasomotoriska rubbningar", d. v. s. blodkärlens abnorma utvidgning eller krampaktiga sammandragningar. Hormonerna behärskar framför allt det vegetativa nervsystemet, alltså det som icke står under viljans inflytande och som därför även kallas det autonoma nervsystemet. Genom retning från dessa nervtrådar utvidgas eller sammandrages blodkärlen, tarmens muskulatur slappas eller sammandrages, svett- och spottkörtarna stimuleras till avsöndring eller tvärtom o. s. v. Dessa symptom av olika slag kallas vanligen med ett gemensamt namn "bortfallssymptom", alltså något har upphört eller fallit bort.

Hur ofta uppträder bortfalls- symptom?

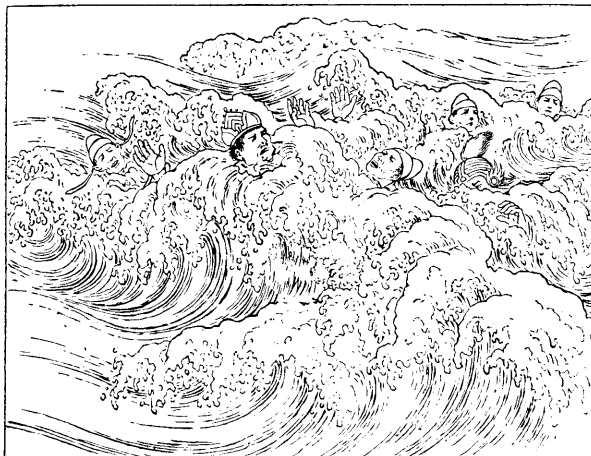
Innan vi går in på de särskilda besvärligheter som övergångsåldern kan förete måste först påpekas att en icke ringa procent kvinnor går fullständigt smärtfritt igenom övergångsåldern. De märker intet annat än att menstruationen upphört. Enligt en omfattande engelsk statistik visar sig denna procent vara 15. En viss skillnad tycks finnas mellan gifta och ogifta på så sätt, att bortfallssymptomen förekom oftare hos de ogifta, nämligen i 20 procent, hos de gifta däremot i 13 procent. Någon förklaring anges icke.

Enligt en amerikansk sammanställning saknades symptom i 25 procent av fallen. En annan amerikansk statistik anger att endast 10 procent av kvinnor i övergångsåldern har verkligt störande symptom (dessa och efterföljande siffror är hämtade ur prof. Westmans bok *Övergångsår*, Rabén & Sjögren, 1945).

43. "All right", sa kejsaren. Han iklädde sig den praktfulla nya dräkten. Fru Klok blåste plötsligt på honom och rågorna på dräkten blev verkliga rågor.

44. Högre och högre steg rågorna. Ministern för fåglar och djur och de andra höga ämbetsmännen och generalerna rusade till kejsarens undsättning. Men den elake kejsaren och hela hans hov drunknade i de skummande rågorna.

45. Chuang och fru Klok befriade flickorna som hade tvingats att gifta sig med kejsaren och tära hans slavar. De stod på stranden och såg hur solen steg stor och röd upp ur havet mot himmelen.

46. Tusentals fåglar tyllde åter rymden och sjöng med, in de flög: "Flyg, flyg, flyg! Flyg mot ett liv i frihet. Vi lyckönska er, Chuang och fru Klok, ädla människor!"

S L U T

Denna olikhet i sifferuppgifterna synes mig visa på att suggestion kan spela en stor roll. Lever en kvinna i en sådan miljö där den allmänna föreställningen är att nu kommer det några besvärliga år, så far hon som oftast dessa besvärligheter. Utgår hon från motsatsen eller hennes tankar är inriktade på andra ting, så uteblir symptomen eller framkommer endast i betydligt mindre grad.

De vanligaste krämporna.

De vanligaste symptomen är enligt den engelska sammanställningen trötthet i nära 70 procent av fallen. Den amerikanska undersökningen redovisar nervös oro som det vanligaste tecknet i icke mindre än 98 procent av dem, som på det hela taget har några obehag. Därefter kommer blodvallningar i 95 procent och trötthet i 88 procent, nedstämdhet och

gråtmildhet i 80 procent, sömnlöshet i 72 procent, huvudvärk har siffran 62 procent. Häftigt påkommande svettningar, som i synnerhet nattetid väljar besvär, tycks förekomma mindre ofta. Även andra symptom från hjärtat och cirkulationsorganen kan uppträda, nervös hjärklappning eller kramp i vissa kärlområden, som t.ex. kan åstadkomma en ovanlig blekhet.

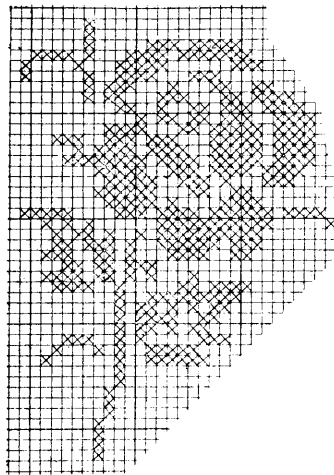
(Forts. å sid. 20).

Blouse de DIOR.

Litet utöver det vanliga

är faktiskt den här lilla söta blusen, som vi hämtat ur den franska KDV-sektionens tidning "Femmes Françaises". Som ni ser är den signerad Dior — låtom oss alltså kopiera! Självklart kan man köpa ett vackert band och använda till remsan framtill, halslinningen och den lilla rosetten, men finast blir det förstås om man broderar i korsstyg. Bredvid har ni ett litet rosenmönstre i korsstyg; man kan sy själva rosen i en vacker röd färg och bladen i svart, eller varför inte hela motivet i en färg, exempelvis rött, blått eller i mild lila. Under alla omständigheter bör man välja ett bra tyg, skrynk-

fritt linne eller helsiden. Annars lö-
nar det sig inte att kosta på broderi.

I namn av livet

(Forts. från sid. 8).

fälle vill vi hälsa det initiativ som tagits av amerikanska vetenskapsmännens förbund som sysselsätter sig med en undersökning över verkningarna för vetenskapsmännens del av den nuvarande handläggningen av visumsansökningar.

Varje utbyte befordrar vänskapen mellan folken och bringar oss närmare avrustningen som är kvinnornas stora mål. Förbudet mot de mördande vapnen, de thermonuklära- och atomvapnen blir en betydelsefull etapp på vägen mot avrustning; därför kommer alla mödrar att med

begeistring deltaga i fredsrelsens namninsamlingskampanj mot atomvapnen.

Samtidigt kommer vi att av alla krafter understödja utvecklingen av atomenergin för fredliga ändamål.

Med stor uppmärksamhet kommer vi att följa den konferens om detta tema som skall sammanträda i Genève i augusti; i mänsklighetens namn kommer vi att vaka över att denna sak inte avspisas med några allmosor ur budgeten för atomkrigets förberedande.

Vi känner de fördelar mänskligheten skulle kunna vinna ur en energikälla vilken inte, som fallet är med kolet, kräver besvärliga och dyrbara transporter. 1 kilo brännbart uran levererar lika mycket värme som 3 miljoner ton kol. Det skulle göra det möjligt att utrusta industriellt underutvecklade länder och på det sättet hjälpa dem att befria sig från det ekonomiska beroendet och svälten. Det skulle för hela mänskligheten innebära en betydande lättnad i alla materiella svårigheter; särskilt för husmödrarna och för mödrarna skulle det innebära en vittgående förenkling av hushållsarbetet.

De pengar som hittills givits ut till framställning av vapen skulle kunna användas för kampen mot sjukdomar, för familjernas välbefinnande, för konst och vetenskap, allt det som gör människornas liv rikare och skönare.

Dessa perspektiv, som är mänskligheten värdigare, måste träda i stället för det barbariska tillstånd som den vansinniga kapprustningen drivit oss in i.

Detta är också perspektiven för mödrarnas världskongress till skydd för deras barn mot krig, för nedrustning och vänskap mellan folken.

Denna kongress kommer att samla talrika delegater. Det blir en sammankomst som möjliggör en mycket bred diskussion mellan kvinnor ur alla skikt och från alla länder. Delegationerna skall representera alla mödrar; mödrar som inte kan glömma krigets fasor; de stupades, de avrättades och de fångslades mödrar; mödrar som darrat under bombregnen, som förlorat sina hem och allt de ägde och också de mödrar vars söner i dag åter inkallats till vapentjänst, som hotas av förlängd tjänstetid eller som skall skickas som soldater till främmande länder.

VI TALAR OM kläder

Kåseri av
MARGOT

Bomull är materialet i sommar för både vardags- och festklänningen, konstsidet håller mer och mer på att försvinna. Det finns mycket vackra skrynkelfribehandlingar bomullstyger såväl i enklare som finare kvalitéer. Prickigt är fortfarande mycket modernt, gärna samman med enfärgat tyg i samma bottenfärg. Men absolut mest aktuellt just nu är randigt, och då gärna med ränderna tagna på längden, vilket ju också är det lyckligaste för den inte helt slanka.

Här visar vi några tips för sommarklänningen. Modell I är en skjortblusmodell i randigt bomullstyg sydd i två delar, d. v. s. kjolen är rynkad fast vid en linning. Det ger oss vissa variationsmöjligheter, kjolen kan användas till en annan blus i enfärgat eller en s. k. topp — se

mod. II där vi har en blus i samma tyg som kjolen men utan ärmor och försedd med en liten vit krage i piké. Mod III är en enfärgad blus med holkärm och rund ringning, sydd i en färg som går till kjolen.

Mod. IV kan vi sy i enfärgat eller mönstrat bomullstyg. Också här syr vi blus och kjol för sig men i samma tyg för att ge intryck av hel klänning. Kjolen sättes

på linning och är vi tillräckligt smala i midjan kan vi sy ett brett draperat skärp i avvikande färg till den. Mycket vacker blir den här klänningen i orangefärgat bomullstyg och med svart skärp till — för den som klär i så pass djärva färger. Mod. V är en topp med knutna tampar på axlarna och mod VI slutligen har liten holkärm och ett skärp som ligger nedanför midjan

och rynkas ihop genom ett litet klätt spänne.

Till vår kongress skall komma mödrar till små barn som behöver skolor, sjukhus och ordentlig mat och som i dag offras för kapprustningen; mödrar till ungdomar som inte fått någon yrkesutbildning och inte har arbete; mödrar vars söner löper fara genom smutslitteraturen och vars döttrar löper fara genom den moraliska upplösning som nöden och förekomsten av utländska besättnings-trupper förorsakar. Vår kongress kommer att bli en de arbetslösa mödrarnas kongress, en kongress för de mödrar som kämpar mot de dåliga lönerna och mot att deras män avskedas från arbetsplatserna; en kongress för de arbetande mödrarna som är utsatta för den skärpta utsugningen och bondkvinnorna som ruineras av skatterna.

För alla dessa mödrar, för alla kvinnor måste förberedelserna till denna kongress bestå i att genomföra en rad konkreta aktioner mot alla krigsförberedelser och mot följderna därav för familjernas liv och mot de faror som hotar deras barn.

Till denna kongress skall komma mödrar av alla åldrar som är beslutna att beskydda och försvara sina barn, små eller stora.

Vidare måste delegationerna representera alla de olika organisationer som intresserar sig för freden.

I alla länder står försvaret av freden i intimt samband med konkreta problem, som gör det möjligt att vinna kvinnorna för gemensamma aktioner. Detta kan ske genom en stor nationell kampanj. Under givna omständigheter kan man skapa nationella initiativkommittéer som består inte bara av representanter för enskilda grupper och organisationer utan också av personligheter som tillhör olika politiska åskådningar.

Vi föreslår att man i alla länder ägnar månaden före världskongressen till olika kampanjer för understöd åt kongressen.

Att förbereda mödrarnas världskongress blir det bästa bidrag kvinnorna kan ge åt den världssamling av fredens anhängare som Världsfredsrådet inkallat.

Under de senaste åren har kvinnorna blivit klara över vilken oerhörd kraft de utgör. Gemensamt med alla fredskrafter har de vunnit stora segrar. Trots alla hotelser har atombomben inte kommit till användning; krigen i Korea och Indokina bringades att upphöra.

Men ännu består faran och mödrarna, vars instinkt alltid är vaken när deras barns öde står på spel, är medvetna om den. De spårar den växande faran och har beslutat att utan tvekan ta upp kampen. De vill inte försumma att handla medan tid är och därför har KDV beslutat att inkalla Mödrarnas Världskongress till denna sommar.

Och nu, kära gäster och kära vänner, åligger det varje enskild av oss att säkra kongressens framgång. Om vi av fullaste hjärta vill det så blir kongressen en stor seger.

Mödrar i hela världen, i namn av livet som vi skänker — låt oss stå samman och kräva freden.

Det går lätt att värva medlem- mar till SKV

Ja, så säger BIRGITTA STRÖM i den livaktiga Karlskoga-avdelningen. Hon har själv sedan årsskiftet värvat inte mindre än 12 av de 25 nya medlemmar avdelningen fått. När vi frågar Birgitta hur hon bär sig åt, så svarar hon bara:

— Man får ta en stund på sig, slå sig ner vid köksbordet hemma hos den man vill värva och tala om vad det är vi sysslar med i SKV. Flertalet av dem jag värvat har blivit medlemmar därför att fredsfrågan har intresserat dem, andra åter tyckte att vi gjorde en bra sak när vi tog itu med

tvättstugeförhållandena bär uppe på Skranta. Bara man tar tillräckligt allvarligt på uppgiften, så visst går det att värva medlemmar.

B.

De olika åldrarnas...

(Forts. från sid. 17).

Svindel och öronsus, flimmer för ögonen

är inte heller så ovanligt och kan i vissa fall bli besvärande. Så har vi rubbning i ämnesomsättningen, som vanligen medför en förlängsammanad förbränning i kroppen med tilltagande fetma, som framförallt visar en förarglig förkärlek för höftpartiet. Därmed sammanhänger en ökad benägenhet för reuma-

tiska led- och muskelsjukdomar med neuralgiska smärtor, som verkligen kan inskränka arbetsförmågan. Förstoppning och gasbildning hör till de relativt ofarliga symptomen, men om de förefunnits förut kan de nu bli besvärande.

Det kanske allvarligaste symptomet kommer från nervsystemet och består i en tydlig psykisk förändring i stämningsläget, som från viss oro kan övergå till verklig melankoli med ångest och stor irritabilitet. Den svåra nervösa oron uppges förekomma i 40 procent av fallen, men medräknas lättare former växer procenttalet säkerligen betydligt, vilket även framgår av den amerikanska undersökningen.

Alla övergångsperioder i könslivet inverkar på temperamentet; puberteten går ingalunda fri från sin melankoli och knappast heller ens en vanlig menstruation. Det behövs inte någon större observationsförmåga för att konstatera, att dagarna före menstruationen känns en tydlig förstämning utan rimlig yttre anledning. Denna kommer ibland också igen vid menstruationens sista dag. Dessa psykiska symptom, stegrade till verklig livsleda, blir ofta klimakteriets starkaste belastning.

Tillsammans kan vi åstadkomma stora ting

Vår medarbetare, har frågat några mödrar i Göteborg vad de väntar sig av Mödrarnas världskongress. Svaren är optimistiska.

— Alla vägar måste prövas för att ge folkens fredsvilja möjlighet att komma till uttryck, säger fru Maria Klint. Framför allt måste mödrarna genom denna sin kongress ge uttryck för att det är deras oförytterliga rätt att de barn de ger livet åt får komma till världen utan att vara stämplade av obotliga skador, orsakade av vätebombsexperiment, och att dessa deras barn får växa upp till friska goda medborgare som utför sitt fredliga arbete i vetenskapen om att inga förintelsevapen hotar deras existens. Förbud mot atomvapnen måste vara ett av de absoluta krav som Mödrarnas världskongress för fram å alla mödrars vägnar.

Arkitekt Nadja Viking framhåller att kvinnorna ju alltid i sin egenskap av mödrar har många intressen att gemensamt kämpa för.

— Men i dagens läge, understryker hon, är givetvis vår allt överskuggande uppgift att skydda våra barn, de som vi fött och dem vi hoppas få ge livet åt, från de farsansfulla följderna av ett atomkrig. Ensamma kan vi inte göra mycket, men håller vi alla ihop kan vi åstadkomma stora ting. Därför måste vi också i dag sätta in alla krafter på att göra Mödrarnas världskongress känd bland alla svenska kvinnor.

Mödrakongressen, liksom alla kategorikongresser, har en stor opinionsbildande betydelse, säger fru Mona Jobansson.

— Den ger en växande opinion bland kvinnorna bredd och klarhet och påverkar andra kategorier att säga sin mening i den livsviktiga frågan om krig eller fred.

— Du tror alltså att opinionen kan inverka på de maktavandandes beslut om krig eller fred?

— Självfallet, svarar Mona med övertygelse.

S. L.

Segrare

i tävlingen om bästa resultatet i kampanjen för värvande av nya medlemmar till SKV blev V:a Sveriges distrikt, som kom in som god etta. Norrbotten blev tvåa, Stockholms län belade tredje plats och som fyra kom Örebro distriktet. Förbundet tillfördes under kampanjen 541 nya medlemmar, av dem svarade västsvensorna för 213.

Tidningen VI KVINNOR
i demokratiskt världsförbund

Utgivare: Andrea Andreen

Redaktionskommitté:

Valborg Svensson, Birgit Ehrén

Utkommer med nio nr pr år.

Prenumerationspris per år:

Kr. 4:—.

Lösnummer 50 öre (kommissionärer antagas).

Postgiro: 513 23, Box 180 73,
Stockholm 18.

Svenska Kvinnors Vänsterförbund.

Förbundsstyrelsens lokaler är
belägna i Kungsgatan 79,
Stockholm. Tel. 53 19 61

Tryckeri AB Mercur, Stockholm 1955